

Mackó úr a Balatonon.

2. rész

Reggel korán fölébredtek és kinéztek az ablakon.

Szinte elkáprázott a szemük attól, amit láttak.

Előttük hullámozott reggeli pompájában a Balaton.

Óh, be szép reggel a Balaton! Ha éjjel tündérálmot álmodtál és reggel kinyitván szemedet, kitekintesz az ablakon a Balatonra, így kiáltasz föl:

- Szépet álmodtam az éjszaka, de a Balaton szebb annál is! Nem lehet olyan szépet álmodni, mint amilyen reggel a Balaton!

Tiszta kéken mosolyog a hatalmas víztükör az emberre. A túlsó parton a tihanyi félszigetet és kéttornyú templomát aranyeső önti el. A fiatal nap hinti ezt az aranyáldást a partra és a vízre. A fényes víztükrön fehérszárnyú nagy madarak úsznak. Itt is egy, amott is egy! Mik azok? Hattyúk? Nem. Vitorlás hajók azok, melyek sebesen repülnek a friss reggeli szélben... A hullámok halkán emelkednek. Bukdácsolva repül a levegőbe néhány nagy madár, melyek folyton a vízre sandítanak s olykor lecsapnak. Sirályok ezek, melyek reggelire, apró halra vadásznak. A parton ezernyi fecske csicsereg.

A túlsó part a reggeli ködfátyolból kedvesen mosolygott elő. A tihanyi félsziget, mely oly messzire benyúlik a Balatonba, hogy úgy tetszik, mintha kétfelé osztaná, nyájasan nézett át. Magas, halmos hátán ünnepélyesen emelkedtek az apátsági templom tornyai. A félszigettől jobbra nagy sárga és fehér foltok látszottak zöld keretben. Amint a köd oszlott, Mackó úr megjegyezte:

- Ni, hisz azok a sárga és fehér foltok odaát házak, a zöld keret pedig liget. Vajjon miféle szép város lehet az?

- Nem emlékszik, Mackó bácsi, mit mondott tegnap a halász? - kérdezte Dorka.

- Mit mondott?

- Hogy ott van Balatonfüred, a híres fürdőhely.

Mackó úr fölkiáltott:

- Eszem a zúzát, hugicám, de jól az eszedben tartottad! Hát arra emlékszel-e, hogy én mit feleltem rája?

- Azt felelte Mackó bácsi, hogy mi is megnézzük Balatonfüredet.

- Úgy van, hugicám! Most reggelizünk, aztán hajóra ülünk és átvitorlázunk a Balatonon Füredre.

A bocsok megszeppentek.

- Átmegyünk ezen a nagy vizen, ezen a tengeren? - rebegték.

- Tengeren? Mi ez a tavacska a tengerhez képest?

- Tavacska? - álmélkodtak a bocsok. - Hiszen ez a magyar tenger és nem látni se végét, se hosszát.

Mackó úr gógösen kidüllesztette a mellét.

- Magyar tenger? Hehehe! Tenger ám a somogyi és a zalai halászok szemében, de nem Mackó Muki, a híres, nevezetes, tengerjáró utas szemében! Nekem a Balaton csak tavacska, holmi kis pocsolya.

Büszkén nézett végig a víztükrről, mely a reggel fényében már tízféle színben pompázott: az alapszíne szürkéskék volt, a parton ezüstsáv szegte be, egyes helyein hosszú sötétkék és világoszöld foltok látszottak, más helyen millió barna, violaszín és vöröses színű habocska ringott, mintha ott nagy raj tündérke lubickolna. A felhők néhol sötét árnyékot vetettek a vízre.

A távolban vékony füstszalag gomolygott.

- Nini, füstölög a Balaton! - kiáltották a bocsok.

Mackó úr ellenzőt csinált a kezével a szeméhez s így szólt:

- Az a füst hajó kéményéből száll. Jön a balatoni hajó! Siessünk reggelizni, hogy el ne késsünk a hajóról.

Reggeli után Mackó úr újra kinézett a Balatonra.

- Ejnye, mákos patkó! - mormogta, - az a hajó még most is oly kicsi, mint valami szarvasbogár. Még mindig messze van. Hm, úgy látszik, szélesebb a Balaton, mint gondoltam, mert sokáig jut át rajta a hajó.

Jó félóra eltelt, mikor éles bűgás jelentette, hogy a hajó kikötött.

- Hahaha, úgy bűg ez a hajócska, mint a tengeri hajó, - nevetett Mackó úr. - A kis pincsi utánozza a hatalmas komondort. Talpra, bocsok, hajóra szállunk! De hova lett a hajó?

Mackó úr bámulva nézett szét. A hajó eltűnt; a parton sehohsem látszott.

Lement a vendéglőből s a hajót zöld lombok közt egy kis csatorna torkolatában lelték meg. Ez a Sió, mely Siófoknál ömlik ki a Balatonból. Itt volt a kikötő is.

Mackó úr nagyon lenézte a balatoni hajót.

- Szervusz, dióhéj, - kiáltott rája. - Csinos kis portéka vagy, amint látom. Tudd meg, picike, hogy Mackó Muki, a híres tengerjáró utas ül a hátadon. Szépen lubickolj a vízen!

Beszálltak. Mackó úr leereszkedőleg köszöntötte a hajóskapitányt és a matrózokat.

- Adjon Isten, jó napot, barátim! Lesz-e viharunk?

Mackó úr ezt tréfásan kérdezte, a kapitány azonban komolyan felelt:

- Viharunk nem lesz, de azért alighanem háborogni fog a Balaton.

- Háborogni? Ejnye, be jó! - mormogta kedvtelten Mackó úr. - Képzelem, hehehe, hogy ingunk-bingunk! Nekem már az inamba szállt a bátorságom, hahaha!

Majd hangosan hozzátette:

- Miről gondolja, kapitány uram, hogy háborogni fog a Balaton?

- A színéről.

- Furcsa. Miért a színéről?

- Mert zöldes. A zöld szín azt jelenti.

Mackó úr a vízre nézett s észrevette, hogy a víz halványzöld színűvé változott. Föltekintett az égboltra, melyen csak néhány fehér báránfelhő úszott, különben tiszta volt. Mosolyogva szólt:

- Hiszi a piszi, kapitány uram, hogy a Balaton háborogni fog. Hiszen olyan tiszta az ég, mint a tükör. Se felhő, se szél! Ohó, Mackó Muki ért az ilyesmihez!

A kapitány nem felelt. Mackó úr leült a fődélzetre, pipára gyújtott és türelmesen várakozott az indulásra. A bocsok melléje húzódtak.

- Ez a Siófok is szép fürdőhely, - gondolta Mackó úr, amint szeme a parton révedezett. - Ez a nagy szálló, itt lenn a parton, hatalmas épület. A zöld lombok közül sok csinos villa kukkant ki. A Sió partja nagyon kedves, a sétaút is szép. Hát még a fürdő! Ni, már a vízben lubickol néhány fiú! Ej, pajtások, de frissek vagytok! Szóval, kellemesen lehet nyaralni, fiúk, lányok, Siófokon! Ej, te pajtikám, de messzire beúsznál a Balatonba! Nem félsz, hogy elsodor a víz? Hahaha, most látom,

hogy csak övig ér ott is. Ejnye, be különös víz ez a Balaton! Az ember megy, megy befelé, azt hiszi, mindjárt bukóba ér és kisül, hogy övig ér.

Amíg Mackó úr imígy nézelődött, a hajó megtelt utassal és aztán megindult. Csakhamar a sík vízen voltak és gyorsan haladtak előre.

Mackó úr csöndesen pipálva sétált a födélzeten. Egyszerre hármas jajszó hallatszott.

- Jaj, jaj - jaj, iringum, burgum!

Az első két jajszót a bocsok hallatták, kiknek összezsapódott a fejük, a harmadikat a tekintetes úr, aki úgy megbotlott, hogy a pipa csutorája csaknem a torkába szaladt.

A Balaton háborgott.

Mackó úr szeme, szája elállt bámulatában.

- Se szél, se vihar, - hebegte, - mégis bukdácsolunk. Majd megfulladtam! Vajjon mitől inog a hajónk?

Megszólított egy matrózt:

- Kedves barátom, miért háborg a tó? Hiszen nincs szél!

- Az öreg Balaton szeretne kiszabadulni börtönéből, - felelt a matróz.

- Hát a Balaton rab?

- Rab bizony. Ott fekszik a víz fenekén ezer meg ezer esztendeje.

- Ne mondja! Hopp - juj!

Mackó úr úgy megtántorodott, hogyha bele nem kapaszkodik egy karfába, végigterül a födélzeten. A bocsok a pad alatt hemperegtek. A Balaton ugyanis még jobban hullámozni kezdett és ettől tántorodott meg Mackó úr s potyogtak le a bocsok.

- Mi a története a Balatonnak? - kérdezte a tekintetes úr, jól megkapaszkodván a karfában.

A matróz elmondta a Balaton regéjét.

- Hajdanában - kezdette - óriások laktak ezen a tájékon. Nézzen uraságod oda a távolba!

- Hova?

- A zalai partra. Ahol azok a kék hegyek vannak.

- Látom.

- Ugy-e, lát ott néhány koporsó formájú hegyet is?

- Az ám. Különösen egy nagy hegyet látok, az egészen olyan, mint egy koporsó.

- Az a Badacsony.

- Ahol az a híres bor terem?

- Az.

Mackó úr csettintett a nyelvével.

- Ittam már belőle, matróz barátom. Mondhatom, pompás. Nem hittem volna, hogy koporsó oldalán terem a jó kedvre derítő badacsonyi!

A matróz folytatta:

- Azokban a koporsókban nyugszanak a régen meghalt óriások. Az utolsó óriást Balatonnak hívták.

- Aha! Az egyik hegy, ugy-e, a Balaton sírja? Abba van bezárva.

- Nem abba van zárva. A Balaton sírja nem a hegykoporsó. De hadd mondok el sorjában a Balaton regéjét. Akkorjában azon a helyen, ahol most a Balaton tava terül el, feneketlen mocsár volt. Jaj volt annak, aki abba beletévedt.

- Jaj!...

Mackó úr fölajdult. Nem azért, mintha ő is beletévedt volna a mocsárba, hanem, mert egy hullám nagyot lökött a hajón s ő kelme elcsúszott.

A tekintetes úr kárvallott ábrázattal tápászkodott föl és ezt mormogta:

- Nem hittem volna, hogy ilyen hamis a Balaton! Hamisabb, mint a tenger. Csak akkor bukik orra az ember a tengeren, ha vihar van. Itt nem is lengedezik a szél, mégis betöri az ember az orrát.

A Balaton, mintha fölzúgott volna csúfolódva:

- Haha, Mackó Muki, lenéztél engem, ugy-e? Majd megtanít a Balaton arra, hogy tiszteljed! Ezután jön csak a hadd el hadd!

- Folytassa, matróz barátom, - szólt Mackó úr. - Mi van azzal a mocsárral?

- Aki a mocsárba beletévedt, - folytatta a matróz, - az odaveszett. Ha belépett, többé a lábát nem tudta visszahúzni, ellenben a mocsár maga alá húzta az embert, állatot. Balatonnak, az utolsó óriásnak volt egy bikája, melynek a lába beleakadt a mocsárba.

A bocsok közelebb húzódtak, hogy ők is hallják a történetet.

- Az is óriás bika volt? - kérdezték.

- Óriás volt az is, de a lábát még sem tudta kihúzni. Keservesen bömbölt a jámbor. Óriás gazdája, látván a veszedelmet, bikája segítségére rohant. Megragadta az állat lábát és roppant erejével irtózatosat rántott rajta.

- Kirántotta? - kérdezték egyszerre Mackó és a bocsok.

- Igen, kirántotta, de vesztére. Ott, ahonnan a bika lábát kirántotta, feneketlen üreg támadt, melyből roppant sok víz tódult ki. A víz elborította az egész völgyet és az óriást bikájával együtt hullámai alá sodorta. Így keletkezett a Balaton tava. Az óriásról hívják Balatonnak.

- Hát az óriással mi lett?

- Az ott fekszik a tó fenekén most is.

- Él még?

- Él de rab. A tó fenekén fekszik s nem tud onnan szabadulni. Néha eszébe jut, hogy jó volna fölmerülni a vízből és megint uralkodni a tájékon. Ilyenkor megrázza magát, de a tó nem eresztí. Most is rázza magát, azért háborog szélcsöndben a Balaton.

Zebulon kihajolt a korláton és lekiáltott a vízbe:

- Hé, óriás bácsi, ne bomoljon odalent, hanem veszteg maradjon!

A bocs ordítva visszakapta a buksiját, mert egy erős hullám tarkón öntötte.

- Az óriás pofonütötte Zebikét! - kiáltotta Dorka nevetve.

Zebulon törölgette a fülét, orrát, száját, mely mind tele lett vízzel, Mackó úr pedig szóba állt a kapitánnyal.

- Tudom már, kapitány uram, miért háborg szélcsöndben a Balaton.

- Hát miért?

- Mert az óriás hánykolódik a fenekén.

- Ez rege, - mondotta a kapitány. - A tudósok szerint a légnyomás okozza a víz háborgását, mások szerint pedig az, hogy a Balaton fenekén tűzhányó-hegyek vannak és azok torkából özönlik ki a vihar.

Az óriás ma, úgy látszik, minden áron ki akar szabadulni rabságából, mert szünetlenül hánykolódott. A háborgó Balaton nagyon himbálta a hajót s az utasok csak támoilyogva jártak a födélzetén.

Mackó úr egyszerre csak heves szédülést érzett.

- Teringette, - dörmögte, - oly rosszul érzem magamat, mint a tengeren. Talán csak nem kapom meg a Balatonon a tengeri betegséget?

De bizony egyre jobban szédült és a feje oly nehéz lett, mintha tízakós hordót cipelne a vállán.

- Ez a tengeri betegség! - sóhajtotta elkeseredetten.

Szomorúan nézett a Balatonra és ezt motyogta kérlelő hangon:

- Bocsáss meg, drága szép Balatonom, bocsáss meg, hogy megsértettelek!
Elismerem, hogy helyre vizecske vagy! Elismerem, hogy vagy te olyan legény,
mint a tenger. Csak ne haragudjál rám és csillapuljál le, édesem!

Hasztalan kérlelte a haragos Balatont, az egyre mérgesebben hullámozott. Mackó úr oly tehetetlenné vált, hogy leszédült a födélzetre és nehéz fejét egy oszlopnak hajtotta.

A kapitány intett két matróznak.

- Hé, legények, vigyék az öreget a terembe és fektessék le!

A matrózok elcipelték Mackó urat s lefektették a dívánra. Ott hánykolódott a híres, nevezetes tengeri utas, akár az óriás a víz fenekén. Keservesen dörmögte:

- Hej, ez a fránya Balaton, de megtréfált! A tenger se bánt így el öreg csontjaimmal!

A hajó szerencsére nemsokára kikötött.

Láttatok már a balatonfüredi hajóállomáson sápadt, beteg utast kitámolyogni? Ha láttatok, elképzelhetitek, milyen állapotban szállt ki Mackó úr Balatonfüreden.

Az állomásnál tömérdek ember állt, urak, asszonyságok, gyermekek, kik a hajóról kiszálló ismerőseiket várták. Amint meglátták Mackó urat, ezt mondták:

- Ez a szegény bácsi se csücsült még balatoni hajón, legföljebb a budapesti csavargózösön.

Mackó úr fogát csikorgatta mérgében.

- Rólam mondják, aki viharban, orkánban utaztam a tengeren!

Mód nélkül röstelkedett. Ej, hogy így megjárta ezzel a Balatonnal! Lehajtotta a fejét s hátra se nézett a bocsokra, akik sarkon követték. A bocsok nem kapták meg a tengeri betegséget és suba alatt nagyot vigyorogtak a pórul járt tengeri utason.

Alig ért Mackó úr a partra, nagyot ugrott.

- Hopp, kutya bajom! - kiáltotta.

A tengeri betegség úgy elszállt tőle, mint a Balaton közepe felé szárnyaló sirály.

Szétnézett.

A vízparton gyönyörű sétaút húzódott, melyre százados fák hintettek árnyékot. A lombok árnyékában padok integettek hivogatólag. Mindenfelől szép épület, kert, virág nézett rája.

- Ej, szép ez a Balatonfüred! - kiáltott föl,

Kézenfogta a bocsokat és követte a hajóról kiszállt utasokat. Kis vártatva gyönyörű térre értek, melyet igen szép nagy épületek környékeztek. A tér közepén kis pavillon volt.

- Mi az ott? - kérdezte Mackó úr egy arra menő úrtól.

- Az a kút.

- Jó vize van?

- Savanyu vize van. Nagyon egészséges víz.

- Megkóstoljuk, bocsok!

Mackóék körülfojták a kutat. A tekintetes úr tréfásan megszólított egy a kútnál sürgölődő asszonyt:

- Korcsmárosné, egy iccével abból a jóféle savanyu vízből.

- Akár kettővel. Tessék!

Mackó úr fölhörpintette a zöld pohárban feléje nyújtott vizet.

- Ez aztán frissít! - kiáltotta. - Ez aztán csúszik a száraz garaton. Kérek a tacsókóknak is egy pohárral!

A bocsok mohón itták az üdítő savanyúvizet.

Mackó úr bámulva látta, mennyi urinép sétál a füredi sétautakon s a fürdőház széles folyosóin.

- Akárcsak Budapesten járnék! - kiáltotta.

- Hiszen Budapestről való a füredi vendégek nagy része - világosította föl a vizet merő asszony.

Mackó úr fölkiáltott:

- Bocsok, mit gondoltok, mi hiányzik, hogy teljes legyen a jó kedvem?

- Fürdés a Balatonban.

- Helyes. Eltaláltátok! Menjünk fürödni!

Mackóék lementek a balatoni fürdőbe, amely Füreden nem oly szabad, mint Siófokon. Deszkafallal körülvett nagy úszóiskola, de aki jól tud úszni, kimehet belőle a szabadba és kedvére szelheti karjaival a hullámokat.

Mackóék, mint Siófokon, itt is jegyet váltottak a fürdőbe és egy kabinban fürdőruhát öltöttek magukra.

Amikor kijöttek a kabinból szellős öltözetükben, már nem féltek úgy a víztől, mint Siófokon.

- Bocsok! - szólt Mackó úr, - ide figyeljete. Egyszerre ugrunk a Balatonba. Mutassuk meg, hogy a Mackó-familia nem fél a víztől... meg aztán (tette hozzá ravasz szemhunyorítással) tudjátok, hogy nagyon messzire bele lehet menni a Balatonba, anélkül, hogy övön felül érjen! Figyeljete! Hármat olvasok és a háromra beleugrunk a vízbe.

Mackó úr és a bocskok a víz szélére álltak. A tekintetes úr elkezdte:

- Egy... kettő... három!

A háromra nagy loccsanás és utána csakhamar kétségbeesett ordítás hallatszott.

Mackó úr és a bocskok alámerültek a vízben és mikor fölmerültek, prüszkölve, kapálózva küzdöttek a hullámokkal; de már akkor bömböltek:

- Segítség! Segítség!

A víz bukó volt.

Az ordítózásra előfutottak a fürdő alkalmazottjai s a három furcsa fürdővendéget kihúzták a vízből.

- Miért ugrottak a vízbe, ha nem tudnak úszni? - kérdezték a mentők a megmentettektől.

Mackó úr nekibúsultan ezt felelte:

- Azt hittük, hogy térdig vagy legföllebb övig ér.

- Miért hitték?

- Mert tegnap Siófokon fürdöttünk s ott nagy-nagy messzire bemehettünk a Balatonba, anélkül, hogy mély vizet érzünk.

A fürdő emberei nevettek.

- A somogyi parton olyan a Balaton, de az innenső oldalán hamar bukóba jut az ember.

Mackó úr megvakarta a fejét s ezt dörmögte:

- Fránya Balatonja, megint megréfált!

Zebulon egyre bömbölt:

- Bú-ú-ú! Én nem megyek többé a Balatonba! Mackó bácsit csak egyszer itatta meg a Balaton, de engem kétszer.

Mackó úr, aki már magához tért, rája rivallt:

- Fogd be, bocsk, a méz-nyalogatódat!

- Nem fogom, bú-bú! - ellenkezett Zebike. - Haragszom a Balatonra!

- Akkor jaj a szegény Balatonnak!

- Jaj hát! fogok egy követ s úgy meghajítom, hogy csak úgy fröccsen!

A fürdőmester fölvilágosította Mackó urat, hogy annak számára is van hely a fürdőben, aki nem tud úszni, ott nem bukó. Mackó úr tehát Dorkával megfürdött ezen a helyen, míg Zebulon kancsalul nézte a vizet, de nem kért belőle.

Fürdés után ebédelni mentek utasaink. Fényes, nagy terembe léptek, melyben fehér asztaloknál százan meg százan ebédelték. Az asztalok mellett pincérek sürgölődtek és mindjárt körülfogták a jól megtermett jövevényt.

- Tessék helyet foglalni, nagyságos úr!

Mackó úr a bocsokkal leült egy asztalhoz, étlapot vett a mancsába és válogatta az ételt. Egyszerre a szomszéd asztalnál egy kérdést hallott.

- Mi tetszik neked itt, fiacskám?

Egy úr kérdezte a kis fiától ezt.

- A tihanyi visszhang, - felelt a fiú.

Mackó úrnak szeget ütött a fejébe ez a felelet. Vajjon mi lehet az a tihanyi visszhang? - tűnődött magában. - Bizonyosan olyan étel, ami Tihanyról híres, mint Szegedről a halpaprikás. Abból eszünk! Keressük csak meg az étlapon!

- Mit tetszik rendelni? - kérdezte kissé türelmetlenül a pincér.

Mackó úr fölütötte fejét az étlapból.

- Három adag tihanyi visszhangot.

A pincér álla leesett bámulatában.

- Ti-ha-nyi visszhangot? - hebegte.

- Igen, azt, pincér barátom! Az előbb nagyon dicsérték a szomszéd asztalnál. Keresem az étlapon is, de nem találom. Hja, kissé gyöngé már a szemem...

A pincér közbevágtott:

- De hiszen a tihanyi visszhang nincs az étlapon.

- Nincs? Miért?

- Mert nem enivaló.

- Hát micsoda?

- Meghallgatni való. Nagyon híres a tihanyi visszhang, azt mindenki fölkeresi, aki Füredre jó.

- Hát majd mi is fölkeressük. Ha nem ehetjük meg, hát meghallgatjuk. Hol találjuk meg?

- Tihanyban.

- A szomszéd félszigeten?

- Ott.

- Ebéd után azonnal fölkeressük.

A pincér vihogva távozott s elbeszélte társainak, mit rendelt ebédre a furcsa vendég. Nemsokára az egész vendéglő Mackó úron mulatott.

Az ebéd jó volt s Mackóék étvágy dolgában nem szűkölködtek. Mackó úr nagyon meg volt elégedve az ebédjével, mikor annak végeztével a feketekávéját szüresölgette. Mikor eltávozott a vendéglőből, a pincérek csúfolódva utána kiáltották:

- Jó étvágyat a tihanyi visszhanghoz!

Mackó úr vállat vont.

- Velem gorombáskodhattok. A fülem botját sem billentem meg.

Csakhamar találtak kocsit, mely Tihanyba vitte őket. Amint a faluhoz közeledtek, egy csomó gyerek szaladt elébük.

- Tessék kecskeköröm! - kiáltották.

- Minek nekünk a kecskeköröm? - kérdezte Mackó úr.

- Tihanyi emléknek, - felelt egy értelmes arcú fiú.

- Hát miről nevezetes, kis öcsém, ez a köröm?

- Ez az aranykecske körme.

- Aranykecske? Kocsis, álljon meg! Ezt a körömöt megnézzük.

Mackó úr leszállt a bocsokkal.

- Hadd látom azt az aranykörömöt! Ej, gyerekek, rászedtetek! Hiszen ez nem arany és nem is köröm!

A tekintetes úr barackot nyomott a legközelebb álló fiú koponyájára.

- Nesze aranybarack az aranykörömért!

A fiú ezt mondotta:

- Azért nem arany, mert kővé vált.

- Kővé vált?

- Az bizony, az aranygyapjas kecskéket a vihar belesodorta a Balatonba s a tündér kővé változtatta.

- Miféle tündér?

- A Balaton tündére.

Mackó úr megnézte a «kecskekörömöket» és úgy látta, hogy az csakugyan kő és kecskeköröm alaku.

Megrázta a fejét.

- Igaza lehet ennek a gyerekeknek. No, bocsok, tartsátok ide a mancsotokat.

A bocsok a mancsukat a tekintetes úr elé tartották, aki összevásárolta a tihanyi fiúktól a «kecskekörömöt» és a bocsoknak adta.

- Tegyétek el emlékül! Mutassátok meg majd Tányértalpú apónak.

A kecskeköröm tulajdonképpen nem egyéb megkövült kagylónál, de a nép szép regét fűz hozzá. Egykor aranygyapjas kecskenyáj legelt a Balaton partján. Egy gonosz herceg szemet vetett a nyájra s embereivel el akarta hajtani. Mikor Sió, a Balaton tündére ezt megtudta, a martalócok után küldötte a vihart, mely őket a nyájjal együtt belesodorta a Balatonba. Az aranygyapjas kecskék kővé változtak s a víz körmüket most is kiveti a partra. Sió, a tündér azonban nemcsak büntetett, hanem jutalmazott is. Az aranygyapjas nyáj pásztora szerette Helkát, a herceg lányát, s a herceg nemcsak a nyáját akarta elrabolni, hanem a pásztort is elemészteni. Sió az ifjú segítségére ment, kiszabadította a herceg kezei közül és Helkát s az ifjút boldog párrá tette. A pásztorifjúnak volt még egy aranygyapjas gödölyéje, ezt hálából elvitte Siónak, aki örömeiben botjával megütötte a földet és forrást fakasztott belőle.

- Legyen ez a forrás az emberek gyógyítója! - mondotta a tündér.

Ez a gyógyító forrás lett Balatonfüred. Mert Fürednek híres gyógyítóerejű forrása van.

Mackóék fölmentek a bencések régi kolostorához és templomához, mely a félszigetet díszíti. Ennek a templomnak szikla-sírboltjában van eltemetve I. András királyunk, a tihanyi apátság alapítója.

Minekutána mindent megnéztek, Mackó úr így szólt:

- De hát, bocsok, hol a visszhang? Keressük meg a visszhangot!